

De orde van het Nijlpeil

Het Verborgen Symbool

M.R. Pleizier

Mijnbestseller Nederland
Delftsestraat 33
3013 AE Rotterdam
Nederland
KvK: 53426312
Omslagontwerp: SSP
Vormgeving binnenwerk: SSP

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, door middel van druk, fotokopieën, geautomatiseerde gegevensbestanden of op welke andere wijze ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

© 2026

VOOR JOU, LEZER

”Water kent geen haast. Water wacht.”

Dat zei mijn opa altijd als we langs de dijk liepen. Hij begreep iets wat ik toen nog niet snapte: dat geduld de machtigste kracht is.

Nederland bestaat omdat we water trotseren. Maar wat als water gewoon... wacht? Wat als ergens, diep in de fundamenteën van wat ons beschermt, iets sluimert dat ontworpen is om te falen—niet vandaag, niet morgen, maar over tien, twintig jaar, wanneer we zijn vergeten om alert te blijven?

Dit boek gaat niet over samenzweringen die je in films ziet. Het gaat over de gevaarlijkste samenzwering van allemaal: die van tijd en arrogantie.

We denken dat we water hebben verslagen. Dat onze dijken eeuwig zijn. Dat technologie ons redt.

Maar water vergeet niet.

En dit verhaal is mijn manier om te vragen: zijn we echt zo zeker?

Duik erin. Letterlijk.

M.R. Pleizier

Geschreven met droge voeten, voorlopig

PROLOOG

DE WATERSNOODRAMP

1 februari 1953, 03:24 uur - Nieuwerkerk aan den IJssel

Het water kwam zonder waarschuwing.

Jan Verhagen werd wakker van geschreeuw – niet het normale geluid van mensen, maar iets primitiefs, diep uit de keel. Doodsangst.

Hij sprong uit bed, voeten rakend aan de koude vloer. Zijn vrouw Maria was al bij het raam, haar gezicht bleek in het maanlicht.

Jan, fluisterde ze. Het water.

Hij keek naar buiten en zijn hart stopte.

De IJssel-dijk – de massieve aarden wal die hun dorp al eeuwen beschermde – was gebroken. Water gutste door de breuk, een muur van zwart kolkend geweld die huizen vernietigde alsof ze van papier waren gemaakt.

Kleed je aan, zei Jan, zijn stem kalm ondanks de paniek die zijn maag samenkneep. "We hebben misschien vijf minuten."

Hij was ingenieur bij de Dienst van de IJssel-dijken en had zijn hele volwassen leven besteed aan het begrijpen van water, aan het bouwen van verdedigingen tegen precies dit. Maar kennis hielp niet wanneer je keek naar de elementaire kracht van de zee die eiste wat eeuwen geleden van haar was gestolen.

Maria greep hun twee kinderen: Pieter, zes jaar, en kleine Elisabeth, nog geen drie. Ze huilde niet, geen tijd voor tranen. Overleving was het enige wat telde.

Jan trok laarzen aan, greep de noodtas die altijd bij de deur stond – water, deken, documenten. Hij had zijn collega's belachelijk gevonden die zulke tassen hielden. "Paranoïa," had hij gezegd. Nu dankte hij God voor zijn eigen paranoïa.

"De zolder," zei hij. "Nu."

Ze renden de trap op, terwijl beneden het geluid van brekend hout door het huis echode. Het water was binnen - Jan hoorde het, voelde het trillen door de vloer.

Op de zolder trok hij het dakraam open. Sneeuw viel naar binnen, wind gierde, maar dat was beter dan verdrinken.

"Eruit, op het dak!" schreeuwde hij boven het lawaai uit.

Maria aarzelde. Het dak was steil, bedekt met sneeuw en ijs, dood als je viel. Maar het water steeg met elke seconde.

Ze klom naar buiten, Elisabeth tegen haar borst gedrukt. Pieter volgde; zijn kleine handen grepen Jans jas.

Jan kwam als laatste, sloot het dakraam achter zich – een zinloze gewoonte, maar orde was alles wat hij had in deze chaos.

Op het dak zagen ze de volledige omvang van de catastrofe.

Het dorp – hun dorp waar generaties Verhagens hadden geleefd – was aan het verdwijnen. Water stroomde door straten die niet langer straten waren, maar rivieren. Huizen zakten in elkaar. Mensen schreeuwden vanaf andere daken, hopen op redding die misschien nooit zou komen.

”Papa,” zei Pieter, zijn stem klein. ”Gaat oma's huis ook weg?”

Jan keek naar het oosten, waar het huis van zijn moeder stond – dichterbij de dijk, dichterbij de breuk. Het was al weg.

”Ja,” zei hij eerlijk. ”Maar oma is sterk. Ze overleeft dit.”

Hij hoopte dat het waar was.

Uren verstreken. Het water steeg tot aan de dakrand, toen stopte – een tijdelijk evenwicht tussen de zee die binnenstroomde en de capaciteit van het land om het te absorberen.

Ze zaten op het dak, koud tot op het bot ondanks de dekens. Maria zong zacht voor de kinderen – oude liederen, troostend, nutteloos, maar noodzakelijk.

Jan kon niet zingen. Hij staaarde naar het water, zijn ingenieursbrein automatisch analyserend wat hij zag.

De dijk had gefaald. Dat was duidelijk. Maar hoe? Ze hadden een inspectierapport gedaan drie weken geleden – alles was stabiel, de structuur was solide.

Tenzij...

Jan herinnerde zich iets. Een gesprek, maanden geleden, tijdens een borrel met collega-ingenieurs. Hendrik Visser – een man die Jan altijd ongemakkelijk had gemaakt zonder dat hij precies wist waarom – had gesproken over "natuurlijke correcties".

"Water moet gerespecteerd worden," had Visser gezegd, zijn ogen glanzend met iets wat eruitzag als religieus vuur. "De mensheid denkt dat we het kunnen controleren, kunnen bedwingen. Maar water is eeuwig. Water wacht."

Op dat moment had Jan gedacht dat het alleen filosofische onzin was, het soort dingen dat oude ingenieurs zeggen na te veel jenever.

Maar nu, starend naar het verwoeste landschap, vroeg hij zich af.

Had Visser geweten dat dit zou gebeuren?

Had hij het... geholpen gebeuren?

Het idee was krankzinnig. Maar Jan had het rapport gelezen, had de dijksecties geïnspecteerd. Er waren geen zwakheden geweest. Althans, geen natuurlijke zwakheden.

"Jan," zei Maria, haar hand rakend aan zijn arm. "Wat denk je?"

"Ik denk," zei hij langzaam, "dat we misschien niet alleen tegen water vechten."

Maria fronste, begreep het niet. Maar Jan kon het niet uitleggen – niet nu, niet hier, niet zonder bewijs.

Maar hij zou bewijs vinden.

Als ze deze nacht overleefden, zou hij vinden wie verantwoordelijk was. En als het opzettelijk was geweest – als iemand deze dood en vernietiging had veroorzaakt om een punt te maken over menselijke arrogantie...

Dan zou Jan Verhagen ervoor zorgen dat ze gestraft werden.

Het was een belofte die hij zichzelf deed terwijl de zon opkwam over een verdrinken land.

Een belofte die zijn leven zou kosten, uiteindelijk.

Maar ook een belofte die zijn kleinzoon, zeventig jaar later, zou voortzetten.

Drieënzeventig uur na de eerste dijkbreuk werd de familie Verhagen gered door een militaire boot. Ze waren uitgeput, half bevroren, maar levend.

1836 anderen hadden niet zoveel geluk.

De Watersnoodramp van 1953 zou de ergste natuurramp in de moderne Nederlandse geschiedenis worden. Maar voor Jan Verhagen was het niet natuurlijk.

Het was het begin van een oorlog.

Een oorlog die generaties zou duren.

Een oorlog tegen een vijand die in schaduwen opereerde en water als wapen gebruikte.

Een oorlog die pas nu, in 2025, zijn climax zou bereiken.

Inhoudsopgave

1: Het teken in het water	15
2: De wateringenieur	30
3: De molen in de nacht	48
4: Het geheim van de professor	65
5: De cryptograaf van Amsterdam	88
6: Het fort in de mist	105
7: Vlucht door de wildernis	122
8: De tegenaanval	139
9: Middernacht bij de molen	155
10: De Dissidenten	167
11: Slot Loevestein	180
12: De storm breekt los	193
13: De Nasleep	207
14: Schaduwen van het verleden	217
15: Het verborgen archief	229
16: De verhoren	239
17: De sporen van Maria	248
18: Simone Kroese	260
19: De dreiging ontvouwt	272
20: Kinderdijk	283
21: De verhoren	294
22: De jacht op Bergman	305
23: De raad	321
24: Het netwerk blootgelegd	335
25: Waterwolf	349
26: De oproep	364
27: De achtervolging	378
28: Wederopbouw	393
29: Een jaar later	404
30: Het Eilandaad	416

De Orde Van Het Nijlpeil

Het Verborgen Symbool

Een thriller van M.R. Pleizier

INLEIDING

Nederland is gebouwd op water. Onze dijken, sluizen en stormvloedkeringen zijn meer dan technische wonderen—ze zijn de dunne lijn tussen beschaving en catastrofe. Maar wat als die verdediging niet zo solide is als we denken? Wat als er, verborgen in de fundamenteën van onze grootste waterwerken, sabotage sluimert die generaties heeft overleefd?

In februari 1953 brak de zee door Nederlandse dijken. 1.836 mensen stierven. De natie zwoer: nooit meer. Zo ontstonden de Deltawerken—het grootste waterbeheersysteem ter wereld, een meesterwerk van engineering dat ons zou beschermen tegen elke storm.

Maar één ingenieur, Jan Verhagen, ontdekte iets dat hij niet mocht weten. Een symbool op een dijk. Een geheim genootschap dat geloofde dat water niet gecontroleerd mocht worden, maar gerespecteerd. En een plan—geduldig, meedogenloos—om Nederland te laten herinneren wie echt de macht heeft.

Jan stierf voor die waarheid. Zijn dochter Maria verborg zich dertig jaar. En nu, in 2025, vindt zijn kleinzoon Thomas een symbool dat niet zou mogen bestaan. Een teken dat de Orde van het Nijlpeil nooit ver-

dween. Dat ze wachtten. Dat ze bouwden aan hun wraak, verstopt in de systemen die ons veilig moesten houden.

Zeventig jaar na de Watersnoodramp staat Nederland opnieuw aan de rand. Maar deze keer komt de dreiging niet van boven—het komt van binnen. Van de mensen die we vertrouwden om ons te beschermen.

En Thomas Verhagen heeft 48 uur om te ontdekken wat zijn overgrootvader niet kon: hoe je een vijand verslaat die denkt in eeuwen, niet in jaren.

Dit is het verhaal van een land dat water trotseerde. En van water dat nooit vergeet.

”Water vergeeft niet. Water vergeet niet. En soms wint water.”

1: HET TEKEN IN HET WATER

De Maeslantkering bij Rotterdam glansde in het eerste ochtendlicht als een modern monument voor menselijke overmoed - of genialiteit, afhankelijk van je perspectief. Dr. Marloes Dekker stond op de observatiebrug en staarde naar de massieve stalen armen die, wanneer nodig, als kolossale deuren de Nieuwe Waterweg konden afsluiten van de Noordzee. Maar wat haar had gelokt uit haar warme bed in Amsterdam om vier uur 's ochtends, had niets te maken met de engineering prestatie.

Het was het symbool.

'Je bent een halve idioot, Marloes,' mompelde ze tegen zichzelf, terwijl ze haar thermoskan koffie openschroefde. De wind vanaf het water sneed door haar jas. Maar het e-mailbericht van gisteravond had haar geen rust gegeven.

„Dr. Dekker - u moet dit zien voordat het weggevaagd wordt. Onderhoudswerkzaamheden beginnen overmorgen. Oost-pijler, waterlijnniveau, bij laagwater zichtbaar. Het symbool dat u zoekt. - Een vriend”

Geen naam. Geen handtekening. Het IP-adres traceerde terug naar een internetcafé in Dordrecht dat al drie jaar gesloten was. Typisch iemand die niet gevonden wilde worden.

Marloes had de afgelopen twee jaar symbolen bestudeerd die gildes van waterbouwers in de zeventiende eeuw hadden achtergelaten - watermerken in letterlijke zin. Haar boek over het onderwerp, „Verborgен in Vloedlijnen”, had haar een zekere reputatie gegeven in obscure acade-

mische kringen, maar niet bepaald rijkdom. De meeste mensen vonden middeleeuwse waterbouwsymbolen ongeveer even boeiend als verf die droogt.

Maar dit symbool was anders.

Ze haalde de vergeelde afbeelding uit haar tas - een foto die ze zes maanden geleden had gemaakt in het archief van de Koninklijke Bibliotheek. Het was een fragment van een manuscript uit 1570, toegeschreven aan een onbekende leerling van Simon Stevin. In de marge stond een cirkel met daarin een driehoek, doorsneden door golvende lijnen, en aan elke punt van de driehoek een Latijns woord: SCIENTIA (kennis), POTENTIA (macht), NATURA (natuur).

Eronder, in haast onleesbaar handschrift: „Het zegel wacht in het water, waar menselijke trots de zee uitdaagt.”

Vijf eeuwen later was Nederland volgebouwd met waterwerken die de zee uitdaagden. Marloes had tientallen mogelijke locaties onderzocht - de Afsluitdijk, gemalen in Friesland, sluizen bij Zeeland. Niets.

Tot die e-mail.

De tijd keerde. Marloes keek op haar horloge - 06:14. Volgens de tijden-tabel zou het laagwater over exact zestien minuten zijn. Ze pakte haar rugzak en liep het trappetje af naar de inspectiewalkway die langs de oostelijke pijler van de kering liep.

Het geluid van water dat tegen beton klotste vulde de lucht. Meeuwen krijsten boven haar hoofd. In de verte kon ze de lichten van een containerschip zien dat de Nieuwe Waterweg uitvoer richting open zee. Ze vroeg zich af of de kapitein enig idee had hoe dicht hij bij een techno-

logisch wonder voorbijvoer dat zijn schip kon redden van een stormvloed - of hem kon veroordelen als het ooit faalde.

Marloes knielde bij de waterlijn. Het beton was bedekt met aangroei - zeepokken, algen, de normale patina van een structuur die constant in contact stond met zout water. Maar toen het water verder zakte, zag ze het.

Eerst was het alleen een schaduw - een verdieping in het beton die anders reflecteerde dan de rest. Maar toen de waterlijn precies goed zat, transformeerde het in iets onmiskenbaars.

Het symbool.

Haar adem stakte. Het was exact hetzelfde als in het manuscript, maar dan groter - ongeveer een meter in diameter. De cirkel, de driehoek, de golvende lijnen. Maar er was meer. Binnen elk segment van de driehoek stonden symbolen die ze niet herkende - geen letters, geen cijfers, iets anders. Geometrische patronen die bijna leken te bewegen in het flikkerende ochtendlicht.

'Jezus christus,' fluisterde ze.

Ze graaide in haar rugzak naar haar camera en begon te fotograferen, verschillende hoeken, met en zonder flits. Het water zou over dertig minuten weer beginnen te stijgen. Dit was misschien haar enige kans.

Marloes bekeek de symbolen aandachtiger. Ze leken op geen enkel schrift dat ze kende - geen Latijn, geen oude Nederlandse varianten, zelfs geen alchemistische tekens. Maar de precisie waarmee ze in het beton waren aangebracht was verbazingwekkend. Dit was geen graffiti. Dit was opzettelijk, professioneel, onderdeel van de constructie zelf.

Maar dat was onmogelijk. De Maeslantkering was gebouwd in de jaren negentig. Modern engineering. Computermodellen. Elk stuk beton was gedocumenteerd en gecontroleerd.

Tenzij...

Ze dacht terug aan haar onderzoek. De mysterieuze gildes van waterbouwers hadden niet alleen in de Gouden Eeuw bestaan. Sommige bronnen suggereerden dat hun tradities, hun geheime kennis, doorgegeven waren door generaties heen. Wat als ze nooit waren verdwenen? Wat als ze zich hadden aangepast, gemoderniseerd, maar hun symbolen en rituelen hadden behouden?

Haar telefoon trilde. Een nieuw e-mailbericht, hetzelfde anonieme adres:

„Nu u het gezien hebt, bent u in gevaar. Vernietig uw foto's niet - u zult ze nodig hebben. Vertrouw niemand bij Rijkswaterstaat. Ze weten wat u gevonden hebt. Ga naar Kinderdijk. Molen nummer 7. Middernacht. Kom alleen. - Een vriend”

Marloes' handen trilden. Dit was krankzinnig. Wie stuurde deze berichten? En waarom zou ze in gevaar zijn door een symbool te fotograferen?

Ze keek om zich heen. De walkway was verlaten. De dichtstbijzijnde bewaking zat minstens honderd meter verderop in het controlekantoor. Maar opeens voelde de leegte niet geruststellend - het voelde kwetsbaar.

Een geluid achter haar. Voetstappen op metaal.

Marloes draaide zich om. Twee mannen naderden over de walkway, beiden in donkere jassen. Niet het uniform van Rijkswaterstaat. Eén van hen sprak in een walkietalkie.

Instinct nam het over. Marloes stopte haar camera in haar rugzak en begon te lopen, weg van de mannen, richting de dichtstbijzijnde uitgang. Achter haar versnelden de voetstappen.

„Mevrouw! Staan blijven!”

Ze begon te rennen.

De metalen walkway dreunde onder Marloes' voeten terwijl ze rende. Haar rugzak bonkte tegen haar rug. Achter haar hoorde ze de mannen de achtervolging inzetten, hun zwaardere voetstappen als een dreigende paukenslag.

„Security! Staan blijven!”

Security? Bullshit. De Maeslantkering had normale beveiliging, met uniformen en insignes. Deze mannen waren iets anders.

Marloes bereikte het einde van de walkway en stormde een smalle trap op naar het hoofdplatform. Haar longen brandden - te veel koffie, te weinig slaap, en haar laatste gymbezoek was... wanneer ook alweer? Ze had plots veel spijt van haar levensstijl.

Het platform was een doolhof van pijpleidingen, controlekastjes en technische installaties. Ergens in de verte hoorde ze het gezoem van pompen. Ze dook achter een massieve ventilatieschacht en probeerde haar ademhaling onder controle te krijgen.

„Ze is hier ergens,” hoorde ze een van de mannen zeggen. De stem was kalm, professioneel. „Controleer sector drie, ik neem sector vier.”

Marloes keek om de rand van de schacht. De twee mannen hadden zich gesplitst. De dichtstbijzijnde - een gedrongen man met een militaire houding - liep methodisch tussen de installaties door, slechts twintig meter bij haar vandaan.

Ze moest hier weg. Maar hoe?

Haar oog viel op een rij gele helmfiets aan een rek bij de uitgang. Daarnaast, een deur met een bordje: NOODUITGANG - ALLEEN VOOR PERSONEEL. Als ze die deur kon bereiken...

De man kwam dichterbij. Nog tien meter. Ze hoorde hem in zijn walkietalkie mompelen: „Niets in sector drie. Ze móet bij jou zijn.”

Nu of nooit.

Marloes schoot uit haar schuilplaats en spurtte naar de nooduitgang. Achter haar klonk een vloek, gevolgd door rennende voetstappen.

„Daar!”

Ze griste een helm van het rek - godweet waarom, pure instinct - en ramde de nooduitgang open. Een oorverdovend alarm begon te loeien. Perfect. Hoe meer chaos, hoe beter.

De trap aan de andere kant was steil en industrieel, metalen roosters die naar beneden spiraalde in de ingewanden van de Maeslantkering. Marloes nam twee treden tegelijk, haar hand gleed over de reling. Bo-

ven haar hoorde ze de deur opnieuw opengaan, het alarm nog steeds loeide.

„HQ, we hebben een incident bij de oostpijler,” hoorde ze een van de mannen rapporteren. „Vrouw, eind dertig, donker haar, heeft beperkte toegang tot niveau twee. Verzoek back-up bij alle uitgangen.”

Niveau twee. Marloes keek om zich heen terwijl ze afdaalde. Overal pijpen, kabels, het constante gedreun van machines. Dit moest het pompsysteem zijn, de mechanische hartslag die de kering operationeel hield. Ze had geen idee waar ze was, maar beneden was beter dan boven.

Ze bereikte een platform halverwege de afdaling. Voor haar: een metalen deur met een elektronisch slot. Rood lampje - vergrendeld. Achter haar: de voetstappen kwamen dichterbij.

'Fuck, fuck, fuck,' mompelde ze.

Wacht. De helm.

Marloes draaide hem om. Binnen was een plastic houdertje met een toegangspas - standaard voor werknemers. Ze haalde hem eruit en hield hem voor de scanner.

Groen lampje. De deur klikte open.

Ze glipte erdoor en liet de deur achter zich dichtvallen. Aan de andere kant bevond ze zich in een tunnel - smal, slecht verlicht, met metalen pijpleidingen aan beide zijden. De tunnel liep naar beneden onder een lichte helling. In de verte zag ze daglicht.

Ze rende.

De tunnel leek eindeloos, haar voetstappen echoden van de betonnen muren. Het daglicht kwam dichterbij. Nog vijftig meter. Dertig. Tien.

Ze stormde de uitgang uit en stond opeens op een klein parkeerterrein aan de rand van het Maeslantkering-complex. Haar auto stond honderd meter verderop, bij het bezoekerscentrum. Maar er stond nu een zwarte Mercedes naast - en twee nieuwe mannen in donkere pakken stonden bij de ingang te praten met een beveiligingsagent.

Te riskant.

Marloes keek om zich heen. Aan de andere kant van het parkeerterrein stond een groep fietsen tegen een rek - waarschijnlijk van het onderhoudspersoneel. Ze spurtte ernaartoe, griste een oudere herenfiets van het rek (sorry, onbekende eigenaar), en trapte alsof haar leven ervan afhing richting de hoofdweg.

Achter haar hoorde ze geschreeuw. Een motor starten.

Ze bereikte de uitgang van het complex en sloeg rechtsaf, de provinciale weg op richting Hoek van Holland. Het verkeer was schaars - te vroeg voor het ochtendspitsuur. In haar zijspiegel (oh ja, deze fiets had zelfs spiegels, kleine zegeningen) zag ze de zwarte Mercedes het parkeerterrein uitrijden.

Denk, Marloes, denk.

Een bord flitste voorbij: BUSHALTE zoom. Aan haar rechterkant zag ze de halte, en - mirakel der mirakelen - een bus die net voorbereidde om te vertrekken, richting Rotterdam CS.

Ze slingerde de fiets het grasperk naast de halte op (nog meer excuses, onbekende eigenaar) en sprong de bus in net toen de deuren begonnen te sluiten.

„Hey! Ov-chipkaart!” riep de chauffeur.

„Sorry, sorry!” Marloes graaide in haar jaszak en vond, godweet hoe, haar portemonnee. Ze hield haar kaart tegen de scanner. Piep. Groen lampje.

De bus trok op.

Door het achterraam zag ze de zwarte Mercedes stoppen bij de bushalte. Een van de mannen stapte uit, keek om zich heen, sprak in zijn telefoon. Zijn blik volgde de bus.

Marloes zonk onderuit in haar stoel, haar hart bonsde in haar keel. Om haar heen zaten arbeiders op weg naar vroege diensten, een paar schoolieren, een oude vrouw met boodschappentassen. Niemand lette op haar.

Ze haalde haar telefoon tevoorschijn. Drie gemiste oproepen van een onbekend nummer. Een nieuwe e-mail, weer hetzelfde anonieme adres:

„Ze zijn sneller dan verwacht. Ga NIET naar huis. Ga NIET naar je universiteit. Ze monitoren beide. Gebruik contant geld. Verlaat Rotterdam. Kinderdijk - molen 7 - middernacht. Dit is geen spel, Dr. Dekker. Mensen zijn gestorven om dit geheim te beschermen. U bent nu deel van dit verhaal, of u wilt of niet. - Een vriend”

Marloes staarde naar het scherm. Haar handen trilden nog steeds.

Wat had ze in godsnaam gevonden?

De bus hobbelde door de buitenwijken van Rotterdam. Marloes probeerde haar gedachten te ordenen, maar ze tolden als maalstroompjes. Elk gezicht in de bus leek nu verdacht. De man in het pak die drie rijen voor haar zat - was die er vanaf het begin geweest, of was hij later ingestapt? De vrouw met de zonnebril (zonnebril, terwijl het net zeven uur was en grijs weer) - waarom keek ze steeds in haar richting?

'Paranoia,' hield Marloes zichzelf voor. 'Je bent wetenschapper, geen personage uit een thriller.'

Maar wetenschappers werden normaal gesproken ook niet achtervolgd door mannen in zwarte auto's.

Ze haalde haar camera uit haar rugzak en scrollde door de foto's die ze bij de Maeslantkering had gemaakt. Daar was het - het symbool, kristalhelder in het ochtendlicht. De driehoek binnen de cirkel, de golvende lijnen, de vreemde tekens binnen elk segment.

Wacht.

Marloes zoomde in op de tekens. Bij nader inzien waren ze niet willekeurig. Er zat een patroon in - herhalingen, variaties. Het leek bijna op... muzieknotatie? Nee, niet precies. Maar er zat ritme in, mathematische verhoudingen.

Ze opende een notitie-app op haar telefoon en begon de patronen over te schrijven, gebruikmakend van letters en cijfers om de symbolen te representeren. A-B-A-C-C-B. D-E-D-F. G-G-H-I...

„Eindhalte! Rotterdam Centraal Station!”

Marloes schrok op. De bus was gestopt. De meeste passagiers waren al uitgestapt. Ze propte haar telefoon weg, trok haar rugzak over haar schouder en stapte het perron op.

Rotterdam CS was een wirwar van reizigers, kantoorforenzen en vroege toeristen. Perfect om in op te gaan. Marloes bewoog met de stroom mee richting de centrale hal, haar ogen scanden constant voor zwarte pakken en alerte gezichten.

'Oké. Denk na. Wat nu?'

Ze kon niet naar huis - dat was duidelijk. Haar appartement in Amsterdam was waarschijnlijk al onder observatie. De universiteit ook. Familie? Haar moeder in Groningen had al genoeg aan haar hoofd sinds de diagnose vorig jaar. Vrienden? Wie kon ze vertrouwen met dit krankzinnige verhaal?

Het e-mailbericht had gezegd: gebruik contant geld. Marloes controleerde haar portemonnee - vijftig euro. Niet veel. Ze zou meer nodig hebben.

Ze vond een geldautomaat in de hal en haalde driehonderd euro op - genoeg voor een paar dagen, niet zo veel dat het opviel. Terwijl ze wachtte tot de machine het geld uitgaf, reflecteerde een beweging in het glazen paneel naast haar. Een man, snel lopend, recht op haar af.

Marloes draaide zich om. Hij was jong, begin twintig, spijkerbroek en leren jas. Zijn hand bewoog naar zijn binnenzak.

Ze trok haar geld uit de automaat en liep snel weg, richting de perrons. Achter haar versnelden zijn voetstappen.

„Dr. Dekker! Wacht!”

Ze negeerde hem en rende naar het dichtstbijzijnde perron. Een intercity naar Den Haag stond op het punt te vertrekken. Ze sprong erin net toen de deuren sloten.

Door het raam zag ze de man op het perron staan, gefrustreerd. Hij haalde iets uit zijn zak - een telefoon - en begon te praten.

De trein zette zich in beweging. Marloes liet zich op een stoel zakken en sloot haar ogen. 'Dit was waanzin. Pure waanzin.'

Haar telefoon trilde. Weer een e-mail:

„De jongen op het station probeerde u te helpen, geen kwaad te doen. Maar nu weten ze waar u bent. Verlaat de trein bij de eerste halte. Verander van uiterlijk als u kunt. Ze zoeken naar een vrouw met donker haar in een groene jas. Wees niet die vrouw. - Een vriend”

Marloes keek naar haar spiegelbeeld in het treinraam. Donker haar, groene jas. 'Fuck.'

De trein minderde vaart. „We naderen station Rotterdam Alexander,” klonk de omroep.

Marloes stond op en liep naar de uitgang. Op het perron zag ze een Etos drogisterij. Perfect.

Vijf minuten later verliet ze de winkel met een baseballpet, een goedkope zonnebril, en een felrode sjaal. In het toilet van het station stopte ze haar groene jas in haar rugzak en wikkelde de sjaal om haar nek. De pet verborg haar haar. De zonnebril verborg haar gezicht.

Het was niet perfect, maar het was iets.

Ze liep terug naar de perrons. Een stoptrein naar Dordrecht vertrok over twee minuten. Dordrecht - dichtbij Kinderdijk. En de anonieme e-mail had gezegd: molen 7, middernacht.

Ze had vijftien uur om uit te vogelen wat dit allemaal betekende. Maar eerst moest ze begrijpen waar ze mee bezig was. Het manuscript, het symbool, de mysterieuze 'Orde' die blijkbaar achter haar aan zat - er moest een verband zijn, een context.

Terwijl de trein door de buitengebieden van Rotterdam reed, opende Marloes haar telefoon en begon te zoeken. „Watergildes Nederland 17e eeuw.” „Geheime genootschappen waterbouw.” „Simon Stevin symbolen.”

De meeste resultaten waren standaard historische informatie - dingen die ze al wist. Maar toen stuitte ze op een obscuur artikel in een Belgisch academisch tijdschrift, geschreven in 1987 door zekere Professor Willem Maartens, waterhistoricus.

Titel: „De Orde van het Nijlpeil: Mythe of Realiteit?”

Marloes' adem stokte. Nijlpeil. Het manuscriptfragment had gesproken over „het zegel van het Nijlpeil”.

Ze klikte op het artikel. Het was gescand als PDF, de kwaliteit was matig, maar leesbaar.

„In de archieven van de VOC bevinden zich cryptische verwijzingen „naar een genootschap dat zich De Orde van het Nijlpeil noemde. Volgens fragmentarische bronnen beweerde deze groep kennis te bezitten

over waterbouwtechnieken die teruggingen tot de Egyptische en Babylonische beschavingen. Hun naam verwijst naar de Nijlometer - het instrument dat de oude Egyptenaren gebruikten om de waterstand van de Nijl te meten en overstromingen te voorspellen.

De Orde zou bestaan hebben uit de meest vooraanstaande waterbouwers van de Lage Landen - mannen die polders drooglegden, dijken bouwden, en molens ontwierpen. Hun kennis werd volgens de overlevering mondeling doorgegeven, gecodeerd in symbolen en rituelen.

Het meest intrigerende aspect is de suggestie dat de Orde niet slechts een ambachtsgilde was, maar een geheim genootschap met politieke en zelfs esoterische ambities. Enkele bronnen claimen dat de Orde geloofde in een 'heilige balans' tussen mens en water, en dat zij sabotage hebben gepleegd tegen waterwerken die zij als 'hybris' beschouwden..."

Het artikel eindigde abrupt. De laatste pagina ontbrak - of was nooit gescand.

Marloes zocht naar Professor Willem Maartens. De enige vermelding die ze vond was een overlijdensbericht uit 1989. Verdronken tijdens een „ongeluk” bij de Afsluitdijk.

Haar bloed werd koud.

Ze staaarde naar haar telefoon. Dertig jaar geleden had een onderzoeker vragen gesteld over De Orde van het Nijlpeil. Twee jaar later was hij dood.

En nu had Marloes een symbool van die Orde gefotografeerd.

Buiten flitsten de velden van Zuid-Holland voorbij, groen en vredig onder de ochtendhemel. Ergens daarbuiten, verborgen tussen molens en dijken, lag een geheim dat honderden jaren oud was.

En dat geheim wilde niet gevonden worden.

2: DE WATERINGENIEUR

Thomas Verhagen staarde naar de monitors in de controlekamer van het Haringvliet Sluizencomplex en voelde zijn maag samentrekken. Iets klopte niet.

„Geef me sector 7 nog eens”, zei hij tegen zijn collega Jasper, die achter het hoofdpaneel zat.

„Sector 7 is groen, Thomas. Alles nominaal.”

„Dat zegt het systeem, ja. Maar kijk naar de drukmetingen hier.” Thomas wees naar een rij cijfers op het scherm. „Die fluctueren met 0,3 bar per twintig seconden. Dat hoort niet.”

Jasper zoomde in op de data. Zijn kauwgum-kauwen stopte abrupt. „Shit. Dat is... onregelmatig.”

„Precies.” Thomas pakte zijn koffie – koud inmiddels, zijn derde van de nacht – en nam een slok. „En kijk hier.” Hij opende een tweede venster. „Dezelfde fluctuatie bij de Maeslantkering. En hier, bij de Oosterscheldekering.”

„Wacht, alle drie de hoofdkeringen vertonen dezelfde anomalie?”

„Niet alle drie. Vijf.” Thomas bracht nog meer data op het scherm.

„Brouwersdam. Haringvliet. Ook bij de gemalen in Noord-Holland zien we iets soortgelijks, zij het subtieler.”

Jasper floot zachtjes. „Dat is geen toeval.”

„Nee, dat is geen toeval.” Thomas wreef over zijn gezicht. Hij had de afgelopen achtenveertig uur amper geslapen. Eerst die vreemde werkorders die waren binnengekomen: „routineonderhoud” op locaties die pas drie maanden geleden waren geïnspecteerd. Dan die cryptische memo van het hoofdkantoor over „verhoogde gevoeligheid voor cyberaanvallen”. En nu dit.

„Moeten we dit escaleren naar Den Haag?” vroeg Jasper.

Thomas aarzelde. Normaal gesproken was het antwoord ja – elke afwijking in de Deltawerken werd gemeld en geanalyseerd. Maar er was iets aan deze situatie dat zijn instincten deed tintelen, een gevoel dat hij niet kon thuisbrengen.

„Nog niet,” zei hij uiteindelijk. „Laten we eerst de brongegevens controleren. Het kan nog steeds een sensorfout zijn, of een softwareglitch na de laatste update.”

„Jij bent de baas.” Jasper leunde achterover. „Maar als dit geen glitch is...”

„Dan hebben we een groot probleem. Ik weet het.”

Thomas Verhagen was al zeventien jaar wateringenieur bij Rijkswaterstaat. Hij had zijn sporen verdiend tijdens de bijna-ramp van 2011, toen een combinatie van springvloed en noordwesterstorm bijna de limieten van de Maeslantkering had getest. Hij was degene die de fout in het alarmsysteem had ontdekt, de backupprotocols had geactiveerd en mogelijk duizenden levens had gered.

Daarna hadden ze hem bevorderd, verantwoordelijk gemaakt voor de „systematische integriteitsmonitoring” van de gehele Deltaverdediging. Het klonk indrukwekkender dan het was – eigenlijk zat hij meestal in een controlekamer naar grafieken te staren, terwijl computers het echte werk deden.

Maar vannacht voelden die grafieken levend aan. Alsof ze probeerden hem iets te vertellen.

Zijn telefoon trilde. Een sms van een onbekend nummer:

„Mr. Verhagen – uw waarnemingen zijn correct. De fluctuaties zijn opzettelijk veroorzaakt. U bent in gevaar. Vertrouw niemand op kantoor. Verlaat het gebouw. Dordrecht station, halte zuidzijde, 11:00 uur. Kom alleen. Uw overgrootvader zou willen dat u de waarheid kent.”

Thomas staarde naar het scherm. 'Zijn overgrootvader?'

Jan Verhagen was een legende in de familie – een briljante molenmaker en waterbouwer in de jaren dertig, die had gewerkt aan de eerste plannen voor de Afsluitdijk. Hij was gestorven in 1953, tijdens de Watersnoodramp, terwijl hij probeerde mensen te evacueren uit een overstroomd dorp in Zeeland.

Thomas had hem nooit gekend, maar de verhalen – die had hij wel gehoord. Zijn vader had hem grootgebracht met een bijna religieus respect voor water, voor de kracht ervan, en de noodzaak om het te respecteren en te beheersen.

Maar wat had zijn overgrootvader te maken met vreemde fluctuaties in de Deltawerken zeventig jaar later?

„Thomas? Alles goed?” Jasper keek hem bezorgd aan.

„Ja, ik... moet even frisse lucht hebben.” Thomas stond op en pakte zijn jas. „Monitor de systemen. Als de fluctuaties verergeren, bel me meteen.”

„Waar ga je heen?”

„Gewoon even rondlopen. Vijf minuten.”

Hij verliet de controlekamer voordat Jasper verder kon vragen. In de gang bleef hij staan en las het bericht opnieuw. Het was nu 08:47. Hij had iets meer dan twee uur voordat het vermeende „afspraakje” bij het station was.

Dit was krankzinnig. Hij zou de sms moeten rapporteren aan security, misschien zelfs aan de politie. Intimidatie, stalking, wie weet wat.

Maar...

'Uw overgrootvader zou willen dat u de waarheid kent.'

Die zin bleef hangen. Waarom zou een willekeurige stalker of hacker die naam noemen? Dat detail was zo specifiek, zo persoonlijk.

Thomas liep naar zijn kantoor op de tweede verdieping. Het was een klein hokje met uitzicht op het Haringvliet – grijs water dat zich uitstrekte tot de horizon. Hij opende zijn laptop en zocht in zijn persoonlijke bestanden.

Daar. Een gescande foto uit het familiearchief. Zijn overgrootvader Jan, staand voor een molen, ergens rond 1935. Een lange man met een strenge blik, handen in de zakken van een werkbroek. Maar het was niet Jan waar Thomas naar keek – het was de molen zelf.

Op de romp van de molen, naast de deur, was vaag een symbool zichtbaar. Een cirkel met een driehoek erin, en golvende lijnen erdoorheen.

Hij had er nooit aandacht aan besteed – molens waren vol met decoratieve symbolen, merkjes van bouwers en eigenaars. Maar nu...

Thomas zoomde in zover als de lage resolutie toeliet. Het symbool was vergelijkbaar met watermerken die hij weleens had gezien in historische documenten, maar toch anders. Preciezer. Meer... intentioneel.

Hij opende een nieuw browsertabblad en typte: „waterbouwsymbolen driehoek cirkel golven.”

De eerste resultaten waren academische artikelen over hydrologie, niets relevant. Maar toen, op de tweede pagina, vond hij een forumdiscussie uit 2019, gehost op een obscure website voor Nederlandse geschiedenisnerds.

Gebruiker HollandsGlorie42: „Heeft iemand ooit gehoord van 'Het Zeegel van het Nijlpeil'? Ik ben dit symbool tegengekomen in het archief van de waterschapshistorie...”

Er volgde een afbeelding: een schets van precies het symbool dat Thomas op de molen had gezien.

Gebruiker ArchivarisDaan: „Dat zegel is verbonden aan een oude legende over geheime waterbouwersgildes. Sommigen beweren dat het verwijst naar De Orde van het Nijlpeil, een soort vrijmetselaars voor waterbouwers. Nooit bewezen dat ze echt bestonden.”

Gebruiker HollandsGlorie42: „Ik heb bronnen die suggereren dat ze WEL bestonden, en dat sommige van de grootste waterwerken in Nederland op hun kennis waren gebaseerd. Maar het is moeilijk te verifiëren; veel documenten zijn verdwenen of vernietigd.”

De thread eindigde abrupt. Geen verdere berichten.

Thomas leunde achterover. 'Een geheim genootschap van waterbouwers. Het klonk als het plot van een slechte thriller.'

Maar die fluctuaties in de Deltawerken – die waren echt. En dat sms-bericht – dat was echt.

En dat symbool op de molen waar zijn overgrootvader had gewerkt – dat was ook echt.

Zijn telefoon rinkelde. Het hoofdnummer van Rijkswaterstaat.

„Thomas Verhagen.”

„Mr. Verhagen, met security control. We hebben een verzoek gekregen om u te spreken over een incident bij de Maeslantkering vanmorgen. Kunt u naar kantoor in Rotterdam komen?”

„Incident? Wat voor incident?”

„Een inbraak in het beveiligde gedeelte. Er zijn beelden waarop u te zien bent.”

Thomas fronste. „Ik ben de hele nacht hier geweest, in Hellevoetsluis. Dat is onmogelijk.”

„Toch moet u langskomen voor identificatie. Het is protocol.”

„Ik... oké. Wanneer?”

„Zo snel mogelijk. We sturen een auto.”

„Dat hoeft niet, ik kan zelf—”

„Het is protocol, mr. Verhagen.”

De lijn werd verbroken.

Thomas staarde naar zijn telefoon. 'Dit was niet normaal. Rijkswaterstaat stuurde geen auto's voor identificatieprotocol. Dat deed je op kantoor, met security footage, misschien een kort verhoor.'

Tenzij...

'Tenzij ze hem wilden isoleren. Alleen in een auto, weg van getuigen.'

Hij dacht terug aan het sms-bericht. 'U bent in gevaar. Vertrouw niemand op kantoor.'

Oké. Tijd voor een beslissing. Blijven en riskeren dat dit een valstrik was? Of vluchten gebaseerd op een anoniem bericht van een vreemdeling?

Thomas keek naar de foto van zijn overgrootvader. Die strenge blik leek hem aan te sporen.

Hij pakte zijn jas, zijn portemonnee en zijn laptop. Liet alles wat niet essentieel was achter. Via de achteruitgang verliet hij het gebouw, waar zijn auto stond geparkeerd.

Terwijl hij wegreed, zag hij in zijn achteruitkijkspiegel een zwarte sedan het parkeerterrein oprijden.

Thomas reed doelloos door de polders van Zuid-Holland, zijn gedachten in een warboel. Achter hem, geen teken van achtervolging – misschien had hij overdreven gereageerd. Maar ergens in zijn buik zat een knoop van onbehagen die niet wegging.

Hij checkte de tijd. 09:34. Hij had nog anderhalf uur voordat de vermeende afspraak bij het station in Dordrecht was. Wat moest hij in de tussentijd doen?

'Onderzoek. Informatie verzamelen. Als er een "Orde van het Nijlpeil" had bestaan, dan moesten er records zijn, documenten, iets.'

Thomas kende iemand die zou kunnen helpen: - Dr. Henriëtte van Aalst, archivaris bij het Nationaal Archief in Den Haag. Ze waren bevriend geraakt tijdens een project over de geschiedenis van de Delta-werken. Henriëtte was een wandelende encyclopedie als het ging om Nederlandse watergeschiedenis.

Hij belde haar nummer.

„Thomas! Hoe gaat het met mijn favoriete wateringenieur?” Haar stem was warm en energiek, ondanks het vroege uur.

„Henriëtte, ik heb een vraag. Heb je ooit gehoord van iets wat 'De Orde van het Nijlpeil' heet?”

Een stilte aan de andere kant. Toen: „Waar heb je die naam gehoord?”

„Dus je kent het?”

„Thomas, dit is... een delicate kwestie. Kunnen we persoonlijk praten?”

„Ik ben in de buurt van Den Haag. Kan ik naar het archief komen?”

„Niet het archief. Te openbaar.” Ze aarzelde. „Ken je Café De Zwaan in de Oude Molstraat? Over een uur?”

„Ik ben er.”

Café De Zwaan was een van die eeuwenoude bruine kroegen die eruitzagen alsof ze uit de Gouden Eeuw waren gestolen en per ongeluk in de 21e eeuw waren beland. Donker hout, lage balken, een geur van oud bier en geschiedenis.

Henriëtte zat al aan een tafeltje achterin, een kop koffie voor zich. Ze was een vrouw van begin vijftig, met grijs haar in een praktische knot en een scherpe intelligentie in haar ogen.

„Thomas.” Ze gebaarde naar de stoel tegenover haar. „Wat ben je aan het doen?”

Hij ging zitten. „Ik weet het niet precies. Daarom ben ik hier.”

„Begin bij het begin.”

Thomas vertelde haar over de fluctuaties in de Deltawerken, het vreemde sms-bericht, het symbool op de foto van zijn overgrootvader, de „securitycontrole” die verdacht voelde.

Henriëtte luisterde zonder te onderbreken. Toen hij klaar was, nam ze een slok van haar koffie en keek ze hem lange tijd aan.

„Je overgrootvader was Jan Verhagen, toch?” vroeg ze uiteindelijk.

„Ja.”

„Wist je dat Jan Verhagen niet alleen een molenmaker was, maar ook een cryptograaf voor de overheid tijdens de Tweede Wereldoorlog?”

Thomas fronste. „Nee. Dat wist ik niet.”

„Weinig mensen weten het. Het was geclassificeerd tot de jaren negentig. Jan werkte voor een speciale eenheid die berichten onderschepte en decodeerde. Maar voor de oorlog... Ze leunde naar voren. „Voor de oorlog was hij betrokken bij iets anders. Iets wat te maken had met de waterbouwgemeenschap.”

„De Orde van het Nijlpeil.”

Henriëtte knikte langzaam. „We hebben fragmenten, Thomas. Geen complete geschiedenis, maar genoeg om te weten dat de Orde echt heeft bestaan. Ze dateerden terug tot minstens de 15e eeuw, misschien

eerder. Hun doel was het bewaken en doorgeven van geavanceerde waterbouwkennis – technieken die eeuwen voor hun tijd waren.”

„Hoe is dat mogelijk?”

„Dat is de grote vraag. Sommige theorieën suggereren dat ze toegang hadden tot verloren kennis uit oude beschavingen - Egypte, Mesopotamië, misschien zelfs ouder. Anderen denken dat ze simpelweg briljante ingenieurs waren die hun kennis geheim hielden om macht te behouden.”

„En mijn overgrootvader was daar deel van?”

„Waarschijnlijk. De Orde rekruteerde de beste waterbouwers van elke generatie. Maar in de jaren dertig gebeurde er iets. Een breuk binnen de groep. Een factie – de 'puristen' werden ze genoemd – geloofde dat de moderne wereld te ver was gegaan in het 'domineren' van water. Ze zagen projecten zoals de Afsluitdijk als hybris, als zondig.”

„Ze waren tegen de waterbouw?”

„Tegen wat ze zagen als overmoed. Ze geloofden in een 'heilige balans' tussen mens en natuur. En ze waren bereid... extreme maatregelen te nemen om hun punt te maken.”

Een koude rilling liep over Thomas' rug. „Sabotage.”

„Er zijn geruchten. Onbewezen, maar persistent. Een dijkbreuk hier, een molenongeval daar. En dan, in 1953, de Watersnoodramp.” Henriëtte's stem werd zachter. „Sommigen geloven dat het niet alleen een perfecte storm was. Dat bepaalde sluizen opzettelijk niet werden gesloten, bepaalde waarschuwingen niet werden doorgegeven.”

„Je bedoelt...”

„Ik beweer niets, Thomas. Maar de timing was ongelofelijk ongelukkig. En kort daarna verdwenen veel van de 'puristen' – sommigen stierven, anderen gingen ondergronds.”

Thomas dacht aan zijn overgrootvader, verdronken tijdens die ramp terwijl hij probeerde mensen te redden. Was hij daar geweest om te vechten tegen sabotage? Of...

Nee. Hij weigerde te geloven dat Jan Verhagen betrokken was bij de moord op duizenden mensen.

„Waarom vertel je me dit?” vroeg hij.

„Omdat als de Orde nog bestaat – en jouw bericht suggereert dat ze dat doen – dan ben je gevaar. De puristen waren fanatieker dan religieuze extremisten. En als ze denken dat je een bedreiging bent voor hun plannen...”

„Welke plannen?”

„Dat weet ik niet. Maar als ze de Deltawerken manipuleren... Henriëtte's gezicht was bleek. „Thomas, de Deltawerken beschermen miljoenen mensen. Als ook maar een van die keringen faalt tijdens een stormvloed, zijn de gevolgen catastrofaal.”

Thomas voelde zijn maag omkeren. 'De fluctuaties. Die waren geen toeval geweest.'

„Ik moet naar die afspraak”, zei hij. „In Dordrecht.”

„Absoluut niet. Het is te gevaarlijk.”

„Als ze informatie hebben over wat er gaande is, moet ik het weten.”

„En als het een val is?”

„Dan... dan moet ik dat risico nemen.” Hij stond op. „Henriëtte, als mij iets overkomt, beloof me dat je dit doorgeeft aan de autoriteiten. Alles wat ik je heb verteld.”

„Thomas—”

„Beloof het.”

Ze knikte; haar ogen waren vochtig. „Ik beloof het.”

Hij verliet het café en liep naar zijn auto. De straten van Den Haag waren druk met ochtendverkeer, mensen op weg naar hun normale levens, onbewust van de gevaren die misschien onder hun voeten lagen.

Terwijl hij richting Dordrecht reed, probeerde Thomas zijn familie te bellen – zijn ex-vrouw, zijn dochter – maar beide gingen naar voice-mail. Hij liet geen bericht achter. 'Wat zou hij zeggen?' 'Sorry, maar ik ben mogelijk verwickeld in een complot dat teruggaat tot de middeleeuwen?’

In plaats daarvan stuurde hij een korte sms naar zijn dochter: „Lisa, papa houdt van je. Wat er ook gebeurt.” Hij hoopte dat hij dramatisch deed.